

Vrijgekocht van de vloek van de wet

Onder de vloek

In elk geval hing dus de zegen af van het geloof. Het hing niet af van het in acht nemen van enige wettische bepaling. Integendeel – wie zich onder de wet stelt, komt onder de *vloek*. Met aangrijpende ernst voegt de apostel eraan toe: ‘Want zo velen op grond van de werken van de wet zijn, zijn onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die niet volhardt in alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen’ (vs. 10). Dat wil zeggen: wie probeert om zich voor God te stellen op een wettische basis, brengt onvermijdelijk de vloek over zich. Want vervloekt is een *ieder* die niet blijft in *alles* wat geschreven staat in het boek van de wet.

Mochten toch alle Christenen die nog heil of resultaat verwachten van de werkzaamheid van het vlees, dit bedenken. Zij verlaten de bodem van de genade en daarmee, in beginsel, de grondslag van het Christendom. Zij leggen een zwaar juk op de hals van de discipelen. Het is een juk dat de vaders (Israël) niet konden dragen, en ook wij zijn daartoe niet in staat. Niet alleen de ervaring heeft bewezen dat niemand door werken van de wet voor God gerechtvaardigd worden kan, God Zelf heeft het ook steeds weer duidelijk betuigd.

Al door de mond van de profeet Habakuk had Hij gesproken: ‘De rechtvaardige zal door zijn geloof leven’ (Hab. 2:4). De apostel haalt nog Leviticus 18:5 aan, om te bewijzen dat de wet niet uit het geloof is: ‘Hij die deze dingen zal *gedaan* hebben, zal daardoor leven’ (vs. 12). *Doen en werken* is de taal van de wet; *gelooven en niet werken* is de taal van de genade. God had leven en zegen beloofd aan hen die de inzettingen en verordeningen van de wet zouden houden. Maar door het vlees is de wet krachteloos en kan zij in werkelijkheid alleen maar vloek brengen over allen die zich eronder stellen.

Dit werd al aan Israël getoond, vóór het volk in het land van de belofte kwam. Nadat het volk over de Jordaan getrokken zou zijn, moesten naar het woord van Mozes zes stammen op de berg Gerizim staan om het volk te zegenen, en zes stammen op de berg Ebal om te vervloeken. Als ons dan echter verder wordt meegedeeld wat de Levieten, als vertegenwoordigers van het volk, moesten zeggen, horen wij niets anders dan vloeken. Het ene vernietigende ‘vervloekt zij ...’ volgt op het andere. Telkens weer worden deze vloeken besloten met de woorden: ‘En het gehele volk zal zeggen: ‘Amen!’ (Deut. 27:11-26). Waarom? Omdat *allen* die onder de werken van de wet zijn, *zich onder de vloek bevinden*. Daar is geen plaats voor een ontkomen aan het oordeel.

Vrijgekocht van de vloek van de wet

De gevolgen zijn verschrikkelijk. Maar nu volgt het verlossende woord: ‘Christus heeft ons *vrijgekocht* van de vloek van de wet, door *voor ons een vloek* te worden (Want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt!)’ (vs. 13).

God zij geprezen tot in eeuwigheid voor zo’n heerlijk getuigenis. Dit is niet voor tweeërlei uitleg vatbaar! Alsof het onuitwisbaar in ijzeren tafelen ingegrift is, staat het daar voor ons. Ieder woord op

zichzelf is van diepe betekenis en levende kracht.

Christus – de Christus van God, geen mindere dan *Hij* – heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet, zodat deze vloek ons nooit meer kan treffen. En als wij dan vragen *hoe* dat gebeurd is, luidt het antwoord: doordat Hij *een* vloek voor ons geworden is. Laten wij letten op de woorden: ‘*een vloek*’! Dan zien wij hoe Hij Zich volkomen één gemaakt heeft met de hele toestand van hen die onder de vloek van de wet waren. Hij is in *hun* plaats getreden. In de volle zin van het woord heeft Hij *hun* plaats voor God ingenomen. Alleen op deze manier kon de vloek worden weggenomen. De grondslag voor onze rechtvaardigmaking was gelegd, zodat aan ons genade kon worden bewezen. ‘Vervloekt is een ieder die aan het hout hangt!’ Dat is het deel geweest van onze hooggeloopte Heer en Heiland!

Genade voor de volken

Wij mogen wel zingen: ‘O liefde Gods, oneindig groot, ver boven ons verstand’. Zij gaat uit boven alle begrip en overtreft al ons denken. De genade heeft alle hinderpalen verbroken en zich gekeerd naar hen die zonder hoop en zonder God in de wereld waren: ‘... opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus *tot de volken* zou komen en wij de belofte van de Geest ontvangen zouden door het geloof’ (vs. 14). Het grote verzoeningswerk zou in de allereerste plaats voor het aardse volk van God zijn; maar het kon onmogelijk tot zo’n nauwe kring beperkt blijven. Naar het raadsbesluit van God moest de zegen van Abraham zich veel verder uitstrekken dan tot de rechtstreekse nakomelingschap van de patriarch. In ‘Christus Jezus’, het ware Zaad van Abraham, moest deze zegen ook tot ons komen, opdat *wij* de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof. Want of wij nu wel of niet onder de wet stonden, toch moest deze wet de vloek over ons uitspreken, omdat zij het rechtvaardige en heilige richtsnoer van God is voor de mens in het vlees, onafhankelijk van de vraag of hij een Jood of een heiden is.

R. Brockhaus